

JENNY OLIVER

Suvmaja
mere ääres

Armastusromaan

Jenny Oliver
The Summerhouse by the Sea
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori fantaasia või on muudetud.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Summerhouse by the Sea
© Jenny Oliver, 2017
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E08345318
ISBN 978-9949-82-282-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Waldole ja Woodyle

1. peatükk

Ava seisis ülekäiguraja juures, kui ta telefon piiksatas. Ta võttis selle taskust välja, ise samal ajal sõiduteel vasakule pilku heites. Selle asemel et ka paremale vaadata, avas Ava Whatsappi sõnumi oma vennalt Rorylt. *Vanaema viidi haiglasse*, seisis seal. Ta kortsutas kulmu ning imestas endamisi, kas ta vend usub tõesti, et nii napist infost piisab. Kuid siis lõi busi number 281 signaal kõik ta edasised mõtted järsult läbi. Õhk täitus pidurite kriginast. Ta nägi suurt tuuleklaasi, klaasipuhastajaid, bussijuhi nägu aegluubis, suu lahti. Kogu ta keha tõmbus pingesse. Ava tundis, kuidas tal telefon käest kukkus. Aeg peatus. Ta peast vilksas läbi kiire mõte, et kõik see on tõeliselt piinlik.

Ja siis – pahh – ei mõelnud ta enam midagi. Ta tundis ainult teravat valu oma puusa kohal. Seda, kuidas ta lendas asfaldile ning ta pea kõmatades vastu maad põrus, ning kõike enda alla võtvat ebaõiglustunnet, sest ta polnud veel valmis surema.

2. peatükk

Haiglaõde ootas kannatlikult, sellal kui Ava üritas uuesti oma venda telefoni teel kätte saada.

„Jälle kõnepost.“ ütles Ava vabandavalt. „Kõigil on kõnepost peal. Mitte keegi ei võta telefoni, ma olen kõigile proovinud helistada. Mul on tõesti väga kahju.“ Kõik ta sõbrad olid kas kohtumistel või metroos või lõunal, nii et neid oli võimatu kätte saada.

„Pole viga.“ Õe nimesildilt võis lugeda: Julie Stork. Ava mõtiskles endamisi, kas nimepidi kutsumine muudaks ta ehk sõbralikumaks – ta ise tundis end küll pisut ebamugavalt, kui teenindaja Starbucksis teda Avaks kutsus, sest oli iga päev ta nime kohvitopsile kirjutanud – kuid samas kuluks talle liitlane marjaks ära. Ainus alternatiiv oli teine haiglaõde Tina, kellega Julie parasjagu vaikselt häälel vestles. Tina oli hirmuäratav. Vormirõivad tihkelt pingul ümber jässaka keha, juuksed hobusesabasse kokku tõmmatud, kõikenägevad silmad kui näljasel hakil. Just tema oli see, kes andis Avale teada, et teda ei lubata koju, kui tal pole kedagi, kes tal järgmised kaks-kümmend neli tundi silma peal hoiaks. Seda tehes vihjas ta väga selgelt, et nad vajavad tema voodit nii ruttu kui vähegi võimalik.

Kui ei oleks olnud muret, kes talle järele tuleks, oleks Ava oma haiglas olekut tegelikult võib-olla isegi nautinud. Tärgeldatud valged linad, lambaliha ja rohelised oad, vanillikastmega keeks ning kapsaks loetud vana OK! ajakiri. Kuid ta pilk eksles pidevalt

telefonile, sõrmed iga sekundi tagant kontaktide nimekirja sirvimas, sõnumeid kirjutamas, Whatsappis kirjutamas ning aina värskendamas ja uuendamas.

Ava tundis, kuidas põsed löid piinlikkustundest õhetama, kui ta kuulis õde Tinat endamisi pomisemas: „No keegi ju ikka peaks leiduma.“

Nii et kui ta telefon ootamatult piüksatas, oli ta enam kui karme seda pihku krabama. Sõnum oli Rorylt: *Ma ei saa kuidagi siit ära. Jonathon tuleb sulle järele.*

Ava tõstis käe jahmunult suu ette. Kuidas ometi võis vend talle kõigi võimalike inimeste hulgast just ta ekspoiss-sõbra järele saata? Saatnud siis oma assistendi või mõne võttepaiga jooksupoistest või kelle iganes. Mitte kuti, kellega Rory omal ajal neid kokku viinud oli, ning kellest Ava kolm kuud tagasi lahku oli läinud.

Ta ajas end kiirelt istukile, ajakiri plaksudes põrandale maandumas, et pugeda välja sellest lollakast selja tagant kinni käivast haiglakitlist ja riided selga tõmmata. Ta püüdis tabada oma peegelpilti taldrikul lebavalt noalt – millelt iganes. Ta sasis oma ludus juukseid. Ta tundis, kuidas pea käib ringi. Ta seisatas korraks voodi kõrval ja tõstis pilgu just õigel hetkel, et näha Jonathon'i piki haigla koridori tema poole tulemas, pilklik naeratus näol.

„Hei, Jonathon,“ ütles Ava, piinlik poolnaeratus näol, kui mees, käed puusas, ta voodi jalutsi juures seisma jäi.

„Suutsid bussiga pihta saada, või mis?“

Ava noogutas. Ta üritas jalgel püsida, kuid tundis, kuidas nõrkus talle peale vajub, ning istus uuesti voodile. Jonathon kiirustas ümber voodi, et teda toetada. „Aitäh,“ pobises Ava.

Talle meenus, kui oma ja tuttavlik oli mehe nägu talle olnud. Suured pruunid silmad ja õhetavad põsed. Frustreeritud pilk mehe silmis, kui Ava ütles talle, et ta kardab, et neil paarina pole ühist tulevikku. Et ta pole suhetes just osav ning et ta ei usu, et ta on see, keda mees otsib ja vajab. Et talle sobib üksiolemine. Ja kuidas mehe

suured silmad tõmbusid kriipsuks, kui ta vastas: „*Jah, sobib vist tõesti. Peab sobima. Sest ausalt öeldes on mul tunne, et ma ei tunne sind üldse.*“

Nüüd nägi mees välja värske ja muretu, sinisetriibulise polosärgi krae üles keeratud, silmad lõbusalt sädelemas, samas kui Ava nägi kurja vaeva, et oma selja tagant lahti käivas kitlis jalgel seista. Ta venitas end paljaid jalgu lohistades kardina juurde, et see ette tõmmata – ettevõtmine, mille öde Tina kärmelt üle võttis, tõmmates kiire randmenõksatusega kardina ette, et lahkumisprotsessi tagant utsitada.

„Saan ma sind millegagi aidata?“ küsis Jonathon, noppides põrandalt ajakirja ning seda pealiskaudselt sirvides.

Ava raputas pead.

Jonathon astus haiglavoodi juurest eemale ja jäi teisele poole kardinaid ootama, kuni Ava sokid välja otsis. Soki jala otsa saamine osutus pea sama keeruliseks kui mööda tellisseina üles ronimine. Väsimuslaine tekitas temas tahtmise uuesti padjale vajuda. Ta püüdis oma haiglakitlit lahti sõlmida, kuid ei ulatunud kuidagi selja taga rippuvate paelteni, liigesed rasked ja kasutud. Ta katsetas uuesti.

Lõpuks istus ta voodile, käed kahele poole rippu, ning lausus silmi sulgedes: „Jonathon.“

„Jah,“ pistis mees pea kardinate vahelt sisse.

„Mulle tundub, et mul oleks pisut abi tarvis.“

Ava nägi mehe kulme kerkimas ja kerget muiet ta huulil. Siis astus Jonathon sisse ning sõlmis hoolikalt ta kitli seljatagused paelad lahti. Ava hoidis kitlit enda ees, kui ta ühe ja seejärel teise käe varrukast välja võttis, ning seejärel ulatas Jonathon talle T-särgi. Ta tajus meest varjatud lõbususega teda piidlemas, kui ta püüdis särki selga ajada, nii et ta oma keha rohkem ei paljastaks. Kui aga asi lõpuks liibuvate teksadeni jõudis, tuli Aval alla anda – varbad olid kuhugi teksade tihedasse materjali takerdunud ning vöökoht pooles vinnas ta sääрте ümber. „Kas sa võiksid palun aidata mu teksad üles tõmmata?“

küsis ta, needes endamisi Topshopi. Kui ta poleks omadega sedavõrd läbi olnud, oleks see piinlikkustunne olnud talumatu.

Lõpuks ometi riides, pidi Ava sekundiks voodile istuma, et hinge tagasi tõmmata. Ta mõistis, et aken ta voodi taga toimib ideaalse peeglina, kui märkas oma peadligi ludus juukseid ning kahvatut nägu endale vastu põrnitsemas.

Jonathon ulatas talle käe ning Ava haaras enda püstiajamiseks sellest tõrksalt kinni.

„Kas tead, ma polegi sind varem sedavõrd haavatavana näinud,“ märkis Jonathon, mägistades naeru Ava ilmse ebamugavuse üle abi palumisel.

Nad sammusid aeglaselt palatist välja, õde Julie jälgimas neid ilmel, mis peegeldas veendumust, et tegemist on kena paarikesega, kes suunduvad koju kanasuppi sööma ning seejärel kahekesi mõnusalt teleka ette kerra tõmbuvad. Õde Tina tõstis rahuloleva noogutusega pilgu laualt ning ulatas Avale infolehe peapõrutuse ning sümptomite kohta, millele tähelepanu pöörata.

Ava oleks tahtnud end lihtsalt kerra tõmmata ja magada, kuid Jonathon aina rääkis. „Mis on päris uskumatu, kas pole, kui arvestada seda, et me olime koos enam kui pool aastat.“ Ta seisatus, et ust lahti hoida, ning lisas siis, naeratus näol: „Ma olen endiselt päris hea saak, kas tead, Ava...“

Ava suutis naeratuse näole manada.

Kui mees ta oma Volvo pehmele nahast istmele istuma sättis, tõdes Ava, kui lihtne oleks end Jonathoniga mõnusalt mõne päevase teleprogrammi ette kerra keerata. Libiseda tagasi sooja ja lohutavasse tuttavlikkusesse. Kuid ta teadis, et see poleks õige. Lakmuspaberiks oli kujutluspilt sellest, kuidas ta oleks Jonathoniga oma emale tutvustanud, olnuks viimane veel elus. Nad kolmekesi koos pärastlõunast teed joomas. Ema tähelepanu tasapisi hajumas, kui Jonathon viisakalt oma tööst, oma hobidest ning oma sõjaväelisest fitnesskoolitusest räägib. Ema oleks ta otsemaid keskpäraste hulka

arvanud. Ava kujutles, kuidas ta oleks sekkunud, kiites Jonathoni saavutusi ning rääkides, kui lõbus neil on, samas kui ema näol oleks peegeldunud küsimus, keda ta küll veenda püüab.

Jonathon pööras pilgu Ava poole, kui nad peatänavat mööda edasi liikusid: „Ma viskan su Rory juurde ning kihutan siis otse edasi, ma pean tööle tagasi kiirustama, on see okei?“

Ja Ava mõistis, et see „päris hea saak“ oli lihtsalt see, mis ta oli – ei midagi enam, kui märkus, mis pidi talle meelde tuletama, millest kõigest ta on ilma jäänud. Tal polnud mingit valikuvarianti mõnusalt koos teleka ette kerra keeramiseks, isegi kui ta seda soovinud oleks. „Jah, muidugi.“

Kui nad olid Rory ja ta naise Claire'i Victoria stiilis paarismaja ette jõudnud, tuli Jonathon ümber auto, et Avale ust avada, kuid Ava tegi selle ise lahti. Selle asemel pani mees selle tema järel kinni.

„Kõik asjad kaasas?“ küsis ta Ava kannul kõnniteesillutisel sammudes.

Ava noogutas. „Aitäh, tead küll, noh...“ Ava viipas oma riiete ja autole, „kõige eest.“

„Pole tänu väärt, Ava,“ naeratas Jonathon irooniliselt, nõjatudes Avale lähemale, et talle kiire põsemusi anda ning lehvitas seejärel Claire'ile, kes oli just välisukse valla lükanud. Mees libistas end tagasi oma auto soojendusega nahkistmele ja lisas siis: „See oli tegelikult päris valgustav kogemus. Näha su välise kesta alla...“ Ta viipas Ava näo ja keha suunas, kõhatas seejärel ja märkis: „Loomulikult mitte otseses mõttes. Saad aru, mis ma mõtlen?“ Seejärel raputas ta pead ning tõmbas kohmaka lehvitusel auto ukse kinni.

Ava vaatas, kuidas Jonathon minema sõitis, hall taevas tee ja tänavasillutisega ühte sulamas. Tal ei jäänud aega mehe sõnade üle järele mõtlemiseks, sest hüpeldes tuiskas Ava kõrvale tema kümne aasta vanune vennapoeg Max.

„Tädi Ava! Kus su sidemed on? Emps ütles, et sa jäid bussi alla. Vau! Eriti äge! See tegi vist päris palju haiget.“